

Sygn. akt V CNP 50/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi M. D.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 5 października 2012 r., sygn. akt II Ca [...]
w sprawie z powództwa M. D.
przeciwko Gminie [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 października 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powoda M. D. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 kwietnia 2012 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko Gminie [...] o zwrot kwoty 10 000 złotych z tytułu wadium wpłaconego na poczet uczestnictwa w przetargu na wykonanie robót remontowych, do którego to przetargu powód nie przystąpił. Sąd pierwszej instancji uznał, że pozwany miał prawo zatrzymać wadium na podstawie art. 46 ust. 4a ustawy Prawo zamówień publicznych; stanowisko to poparł Sąd Okręgowy, oddalając apelację.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego powód zarzucił oczywiste naruszenie szeregu przepisów Prawa zamówień publicznych, w szczególności przez nieodrzućenie oferty powoda wobec niespełnienia warunków prawnych uczestnictwa w przetargu; art. 111 § 1 k.c. w związku z art. 14 ustawy Prawo zamówień publicznych wskutek nieuwzględnienia, że termin składania ofert został oznaczony na dzień, godzinę i minutę, a nie w dniach, o czym stanowi art. 111 § 1 k.c.; art. 379 pkt 5 k.p.c. poprzez nieuznanie pozbawienia powoda możliwości obrony jego praw. Skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku z zasądzeniem kosztów postępowania. Pozwany wniósł o oddalenie skargi powoda z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 i art. 424⁴ k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie przysługuje w razie spełnienia przesłanek w postaci naruszenia w wydanym wyroku prawa materialnego lub przepisów postępowania, wyrządzenia tym szkody skarżącemu i niemożliwości zmiany lub uchylenia tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych.

W niniejszej sprawie skarżący przedstawił kwotę poniesionej według niego szkody oraz wykazał, że nie służą mu środki prawne, mogące podważyć zaskarżony, prawomocny wyrok. Nie wykazał jednak podstawowej przesłanki,

decydującej o wprowadzeniu do systemu prawnego wniesionej skargi, tj. niezgodności wyroku z prawem. W toku wywodów, pełnomocnik skarżącego starał się wprawdzie dowieść, że wobec skarżącego jako osoby, która zgłosiła swój udział w postępowaniu przetargowym zostały nieprawidłowo zastosowane powołane w skardze przepisy ustawy Prawo zamówień publicznych, jednak wywody te sprowadzają się głównie do zaprezentowania innego niż ustalony w sprawie stanu faktycznego oraz oceny dowodów, a to samo przez się, na podstawie art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., nie może stanowić zarzutu naruszenia prawa, o którym mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c. Z ustaleń tych wynika, że skarżący miał wolę uczestniczenia w przetargu, a podnoszone i nawet nie kwestionowane przez Sąd uchybienia formalne, których się dopuścił nie dyskwalifikowały go z udziału w przetargu w taki sposób, jak tego oczekuje skarżący w wyniku przeprowadzonego postępowania sądowego. Gdyby nawet zgodzić się ze skarżącym co do możliwości innej interpretacji przepisów, naruszenie których zarzuca w skardze, to nie jest to interpretacja wychodząca ponad to, co mieści się w ramach wykładni prawa przypisanej sądowi, ani tym bardziej nie stanowi o naruszeniu prawa w stopniu rażącym.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, nadzwyczajny charakter skargi, określonej w art. 424¹ i nast. k.p.c. wymaga, aby można uznawać za naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem niezgodności z prawem prawomocnego wyroku tylko kwalifikowane postacie naruszenia, a więc z pewnością nie takie, które mogą wynikać z przyjętej i możliwej do obrony wykładni obowiązujących przepisów. Kwalifikowana postać naruszenia prawa przez wyrok sądowy oznacza jego sprzeczność z przepisami o zasadniczym charakterze i niepodlegającymi różnej wykładni, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięcia sprawy, mając na względzie dyskrejonalność sądu oraz gdy jest oczywiste i nie wymagające głębszej analizy prawniczej niewłaściwe zastosowanie prawa (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2006 r., I BP 12/06, OSP 2009, nr 2, poz. 14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009 r., I CNP 97/08, niepubl.).

Mając to na uwadze należało skargę uznać za oczywiście bezzasadną i na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówić jej przyjęcia do rozpoznania. Ze względu na

brak wniosku o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania w odpowiedzi na skargę, nie zostały zasądzone koszty postępowania wywołanego skargą od skarżącego na rzecz pozwanej.

[aw]

es